

ב. ראתה הם אחר השקיעה, מתי תוכל להפסיק
במזרה

כאשה שראתה דם תיכף אחר שקיעה דיום ראשון
שהוא ספק יום, אף לשיטת הגר"א (או"ח סי' רס"א סעיף
א' ד"ה שהוא ג') יכולה להתחיל למנות ה' נקיים מיום
ששי, כמו אם היתה רואה ביום א' (דהרי הדמ"א בסיומן
קצ"ז סעיף י"א כ' דהטעם שלא תתחיל למנות עד היום הששי,
דחיישינן שמא תשמש ביום ראשון בין השמשות ותסבור שהוא
יום ואפשר שהוא לילה, וא"כ בראתה בין השמשות אין
להחמיר יותר, וע"י בש"ך ס"ק י"ט בשם מהרש"ל). וגם טעם
כתר"ה שייך לומר. והוא עד ט' מינוט אחר שקיעה (ע"י
מש"כ מרן זצ"ל באגרות או"ח ח"ד סימן ס"ב ד"ה אבל בהא,
שבנוא יארק שזמן ר"ת הוא חמישים דקות, הנה תשע דקות
ושלש שמיניות הדקה הוא שיעור בין השמשות לשיטת הגאונים
שסובר כן גם הגר"א). אבל אחר זה יש לה להחמיר
להתחיל למנות ה' נקיים מיום השבת.

כא. אשה שכשראתה, היתה פרושה מבעלה מחמת
איסור או משום מחלה, אם עולה לת זמן הפרישה
להמתנת החמישה שלפני ה' נקיים, וביארר המנהגים
דהמתנת החמישה ימים ושבעה ימים שהביא הרמ"א

אשה שפירשה מבעלה מחמת שהיה יום הוסת,
ונוהגת לפרוש כל המעל"ע, וכא הוסת מיד כלילה דאחר
כך. כיוון דמחמת איסור היתה הפרישה, נחשב יום זה
במנין החמישה ימים דנותגין שלא למנות בו' הנקיים.

וימי אבלות שלו או שלה, דאסורין בתשמיש מצד
איסור האבלות שלא מצד איסור נדות, שבס' דרכי
תשובה סימן קצ"ז ס"ק פ"ו הביא מס' תוספת ירושלים
דדעתו היתה תחילה שאינה צריכה להמתין מאחר דהיתה
אסורה בתשמיש, אף שהוא מצד איסור אחר דאבלות.
אבל חזר בו ממה שראה במדרש תנחומא (מצורע פ"ר
ז'), דהאשה צריכה שתהא שומרת ט"ו יום ואחרי כן
מותרת לבעלה, כיצד היא עושה שומרת ז' ימי נדתה
ואחרי כן סופרת ז' ימי נקיים ונטהרת ביום השמיני
וטובלת טבילה חמורה אחר שקיעת החמה. שלפי טעם
זה, לא מהני לא אבלות ולא הבתולים.

הנה לע"ד מסתבר שא"צ להמתין מיום הראייה
אלא ד' ימים שהצריכו להמתין דכתב הרא"ש (נדה פ"ד
סימן א') שמא תפלוט ש"ז, ואם פלטה סתרת מעיקר הדין ויש
מקום לגזור בלא שמשה אטו שמשה כמבואר לקמן, ויום
הראשון שצריכה להמתין רק מחמת חשש דשמא תשמש בין
השמשות, נמנה גם מימי האבלות, כיוון שהוא מחמת
איסור אף שאינו מחמת איסור נדה, דכל שלא שייך
שתשמש אינה צריכה להמתין חמישה ימים, אלא ארבעה בלבד
ככלה, ע"י לעיל אות י"ח. וכן נפטרו מלמנות יום החמישי
כשראתה דם תיכף בתחילת מוצאי יו"כ ובתחלת מוצאי

יט. אם יש מעלה למנוע מלישא בן או בת שנולדו
מן הנדה והם יראי שמים ובעלי מידות טובות

בבן ובת שנולדו מן הנדה שמוותרין מדינא אפילו
לכהונה, ומה שאיתא בש"ע אה"ע סימן ד' סעיף י"ג
שהוא פגום, איתא בבית שמואל ס"ק ט"ו בשם הדרכי
משה, שאין זה מצד איסור אלא שראוי להתרחק מהם.
ומטעם זה כתב דאין שום צורך להמתין ג' חדשים
כשנזדמן שטעתה ולא טבלה כדאוי, דלא כהט"ז יו"ד
סימן קצ"ז ס"ק י"א, וכן כתב בנקה"כ שם שאינה צריכה
להמתין, והוא פשוט. ואדרבה תמוה שיטת הט"ז שמצריך
בשביל זה להמתין ג' חדשים, דודאי הא מודה דאין בזה
שום איסור ממש. ואולי כוונת הט"ז הוא כדי להבחין
בנולד שלא מן הנדה כדי שלא יצטרך לגלות כשמשדכין
לו איזה אשה שהוא נולד מאשה שנתעברה בנדותה, ולא
יהיה טענה שאם היתה יודעת לא היתה מתקדשת לו
כשהוא בן הנדה, וכשהיא בת הנדה לא היה מקדשה.
עכ"פ לכו"ע זה שהוא פגום אינו לפוסלה ולאוסרה
ממש, אלא לעצה טובה להתרחקות בעלמא כשאפשר לו
ליקח אשה שנתעברה בהיתר.

ומאחר שליכא איסורא כלל אלא עצה טובה
להתרחקות, שהוא מחמת זה שהבנים שנולדו מהנדה הם
בעלי מדות רעות, כמו עזי פנים וכדומה, דאיתא במס'
כלה והביאו הגר"א בס"ק ל' (עז פנים רבי יהושע אומר
בן הנדה). א"כ יש לנו סימן שאלו בנים ובנות שהם בעלי
מדות טובות ואין להם עזות הרי אינם בני ובנות נדה.
אבל ודאי הם רק בחשיבות סימנים, ואין זה ודאי ממש,
ולא היו סומכין ע"ז אם היה אסור בן הנדה אפילו
מדרבנן, וכ"ש אם היה אסור מדאורייתא לקהל או
לכהונה לא היה שייך להתיר בשביל זה. אבל כיוון
שליכא שום איסור אלא מעלה בעלמא, יש לסמוך על
הסימנים אלו ולומר שאינו בן ובת נדה. ואף שידוע שלא
הלכה למקוה לטבול, הא אפשר שכשהלכה לרחוץ בים
או בבריכות הגדולות העשויות בבתי מלון ובפונדקאות
הגדולות - שלרובן אין בהן פסול דאורייתא - והיתה
טבילתן כשרה מן התורה, ששוב אינה בחשיבות נדה
לענין בניה. וטבילת נדה לבעלה חולק היא, ונטהרה
בלא כוונה, כמפורש בחולין דף ל"א ע"א, נדה שנאנסה
וטבלה, אמר רב יהודה אמר רב טהורה לביתה. ואף שהיתה
לבושה בהבגד שלובשות הנשים בעת שרוחצות בים
ובבריכות, מ"מ נכנסות שם המים, ועולה לה הטבילה.
והיה ידוע לשמים שהוא בזמן שראויה לטבול מנדתה,
ואז כשעדיין היתה טהורה נתעברה מבעלה. ונמצא שאלו
שהם יראים ושלמים, אף שהם בני ובנות נשי שלא
שמרו הלכות נדה, וגם הם בעלי מדות טובות מתנהגים
בדרך ארץ כדאוי, אין לעכב מלהתחתן עמהם אף מצד
המעלה (וע"י גם מש"כ מרן זצ"ל באגרות אבן העזר חלק ד'
סימן י"ד).